



Diana Lis

În
umbra
nopții



Colecția
Pseudonim



Diana Lis

În umbra nopții

*Editura Darclée
București, 2021*

În orașul înstrăinat ninge cu fulgi mari. Oamenii se pregăteau de iarnă. Frigul le biciuia fața, palmele vârâte în buzunarele hainei, somnul era mai adânc, mai învăluitoare. Un somn plutind în aer, înveșmântat în fulgi de nea, în vise albe, lipsite de substanță. Imagini alergând încoace și-ncolo ca niște arătări tivite pe margini cu nuanțe sure. Luke se gândea la străina învăluită în ninsoare. Vârâtă într-o blană moale ce-i ascundea rotunjimile, cu chipul îmbujorat și buze reci, pe jumătate înghețate. Pletele moi, transformate în țurțuri, lovindu-se unele de altele. Formând ecouri lungi, îmbibate în urletul vântului. Dărdăia de frig. Trebuie că era foarte friguroasă. Avea nevoie de brațe care să-i țină de cald, care s-o învăluie în nopțile geroase. Ar fi putut colinda lumea împreună, își spusese el în sinea lui, dacă n-ar fi fost viața lui nespuse de așezată din centrul capitalei, afacerea prosperă, familia ce-i broda serile, anii.

Pașii ei lunecau abia simțit spre camera de hotel. Străbătând un anotimp oarecare, cu multe păsări. Cu ploi cenușii și îndelungate. Fruntea înaltă, strivită de câteva șuvițe rătăcitoare. Ochii căprui, revărsați peste lume, adăpostind un secret anume. Gânduri împrăștiate prin părul blond, o inimă nerăbdătoare bătând într-un ritm nebun. Traversa centrul orașului plutind nepăsătoare prin mulțime. Cineva o oprise la un moment dat, un străin purtând pe umeri un rucsac imens. Bărbatul o întrebă într-o franceză stâlcită unde se află gara. Ea îi răspunse într-o franceză la fel de stâlcită că era în partea cealaltă a râului, la poalele dealului acoperit

cu viță-de-vie, apoi își continuă drumul neștiut trăgând apusul după ea, ca pe-o cortină.

Soarele de noiembrie lunecase în apele râului, traversând orașul înmuiat în toamnă. O toamnă încărcată de arome amăruie, mirosind a ploaie. Câțiva stropi îi înmuiează străinei pletele blonde, împrumutându-le aroma frunzelor rătăcite prin parcuri. Nu-și deschise umbrela. Își continuă drumul prin stropii reci, răcorindu-și obrajii, trupul cald. Luke îi urmări pașii de la fereastră, adulmecând parfumul moale din părul ei blond. Ar fi vrut s-o strige, dar ceva îl opri. Numele străinei îi rămăsese așternut pe buze, împleticit într-o iluzie de moment. Pasul ei ușor îi invadea intimitatea, surâsul încântător strecurat pe buze, aroma îmbătătoare a pielii albe, aproape translucide. Privind-o de la fereastră, se simțea într-un fel legat de trupul acela fluid și mișcător luncând prin stropii de ploaie, grăbindu-se spre el.

O simți a lui. Din seara în care o zărise pentru prima oară la brațul bărbatului înalt, despre care Luke află mai târziu că era soțul ei. Privirile li se întâlniseră printre alte priviri, ochii se aprinseseră, strălucind în tăcere. Prezența ei în mijlocul mulțimii căpătă un sens. Schimbaseră câteva cuvinte scoase din context, apoi el dispăruse la brațul unei tinere cu ochi de smarald, pierzându-se în mulțime. Ea rămăsese să-l aștepte, privind în direcția în care dispăruse el.

Dar el întârzie. Fusese reținut de oamenii cărora trebuia să le vorbească, de brațele îmbietoare ale tinerei. De viața lui mult prea așezată pentru o căutătură strânsă și adâncă, înconjurată de umbre. Regretă plecarea ei neașteptată la brațul bărbatului

care o însoțea. O străină în noapte cu care schimbase câteva priviri, își zise Luke cuprins de umbra unei tristeți.

Agățat de ochii ei mari, lăsă tăcerea să lunece în jur, printre umbre. Trupul ei subțire era înfășurat într-o rochie mulată de catifea. Zâmbet frânt, desenat pe buzele calde. „Luke, mi-a fost dor!“, șopti glasul ei în întuneric, cuprinzându-i privirea într-o îmbrățișare. Îl cuprinse teama. De ea. De intimitate. Se întâlneau pentru prima oară așa, neștiuți de nimeni. De ce să-i fie dor? Chipul lui deveni imobil. Nu-i răspunse. Întunericul îi făcea bine. Îi simți surâsul cald poposind pe buzele acoperite cu un strat subțire de ruj, același surâs ce-i rămăsese în minte din prima seară. O anumită înmuiere a buzelor, ale căror colțuri scoteau la iveală două gropițe jucăușe. Își feri ochii din calea ei, cerându-i să se așeze. „Zici că ești cunoscută pe aici?“, o întrebă el pe un ton deranjat, amintindu-și de vorbele ei, acelea că prefera să-l viziteze în cameră pentru a nu fi văzuți împreună. Ochii lui se fixară de perețele umbră de lumina veiozei aprinse. Nu voia ca ea să știe că-i pasă. Străina tăcu câteva clipe, mușcându-și buza de jos cu un gest apăsător, apoi îi trimise un răspuns oarecare, cu glas stins. Participase la numeroase recepții organizate la hotel, nu putea trece neobservată. Tăcere aspră, lovindu-se de pereții sidefii, acoperiți cu tapet, pe care umbrele dansau în voie. N-ar fi trebuit să-i facă un astfel de reproș, se gândi ea cu tristețe.

Își dezbracă paltonul vișiniu, așezându-se pe marginea patului, lângă el. Atingeri care întârziu. Luke o privea lung, cu coada ochiului. Fața albă,

încadrată de buclele blonde, strălucind în lumina proiectată pe perete. Ochii căprui, neobișnuit de mari, trădând o dezinvoltură incitantă. Apropii încărcate de miez. Continuau să tacă, ascunzându-și cuvintele, neliniștea, așteptarea. Fiecare aștepta un semn. Ceva. Orice. Atât de conștienți unul de celălalt. Dacă ar fi reîntâlnit-o la restaurant, n-ar fi știut ce să-i spună. Ar fi tăcut, privind-o lung și apăsător. O tăcere ce ar fi dat de bănuț. „N-aș fi putut să te revăd într-un alt loc. N-aș fi putut să te ating!“, îi intui ea gândul, prinzându-l din zbor și rumegându-l ușor cu dinții ei albi. Apoi se întâmplă. Buzele lor se contopiră într-un sărut moale, din care ea se desprinsese brusc, ca și când s-ar fi trezit dintr-un somn. „Nu pot să rămân! Am venit doar să te văd!“, spuse ea șoptit, potrivindu-și o buclă rătăcită pe frunte. Nu se așteptase să plece atât de curând. Rămaseră nemișcați, cu trupurile lipite, fără să se privească. „Marți voi veni în capitală! Ne-am putea vedea.“ Glasul ei prinse vlagă, pătruns de un tremur fluid. „Ai așteptat să vin eu mai întâi?“, întrebă el retoric, întorcând spre ea o urmă de nedumerire. Nu-i răspunse. Schiță un zâmbet fugar cu colțul buzelor. Atmosfera se mai detensionă. Luke se întinse pe pat, cu capul sprijinit pe pernă, fără să realizeze că-și așezase pantofii peste paltonul ei. Ea observă și se grăbi să-l descalțe cu gesturi firești, ca și când ar fi făcut-o de nenumărate ori. El surâse ca un copil. Imaginându-și atingerea mâinilor. Contopirea celor două trupuri. Aceeași senzație stranie că, într-un fel, era a lui. Ar fi putut să înceapă de undeva, dintr-un anumit punct, ea ar fi putut să continue, dar nu, stăteau nemișcați, în aceeași poziție,

cuprinși de o sfârșeală amară. Nu era sigur că ar fi fost la fel de firesc ca și cu oricare altă femeie.

În cameră se făcuse cald. Luke simți nevoia să se dezbrace, dar ceva îl oprea. Totul era atât de straniu. Ei, intimitatea camerei de hotel, trupurile ce urlau în nemișcarea lor. Scuza pe care străina i-o servise la repezeală. Trecuse o veșnicie de când stătea lângă el, fără un motiv anume. Luke izbucni în râs. Ochii ei se măriră, cuprinși de o curiozitate aparte. „Soțul tău știe că ești aici?“, rupse el tăcerea, fără să se gândească la spusele lui. Ea îl privi cu pleoape căzute, umbrite de o tristețe apărută de nicăieri. „Nu. Nu știe!“, veni răspunsul ei încărcat de vină. De vina cu care el o învinuise. „N-ar trebui să fii aici!“, continuă el după un moment de tăcere, încercând să întrezărească sensul ascuns al gândurilor ei. „Am vrut să te văd!“, veni răspunsul ei de nicăieri, sprijinit pe o urmă de îndoială. Gluma lui îi păru nesărată. Crudă. Se afundă și mai mult în tăcere, incapabilă să facă vreun gest. Luke ar fi vrut să se înfrupte din carnea-i crudă, s-o strivească cu greutatea trupului, dar continua să stea nemișcat, tulburat de propria ei nemișcare.

Clipele se deșirau în dreptul lor una câte una. Pe nesimțite. Își deschise poșeta și scoase o carte cu versuri semnate de ea, pe care i-o întinse grăbit. Luke o frunzări cu mișcări lente, oprindu-se la o pagină aleasă la întâmplare. „Scrii frumos“, îi spuse, fără s-o privească. Nu-i răspunse. Tăcerea forma între ei vaduri adânci, umbrite de lumina palidă a veiozei. Apoi veni mărturisirea lui, rostită pe un ton aparent impersonal. „Prea multă trăire, totuși. Ești prinsă în ea. Trebuie să te detașezi!“ Intuise că versurile aveau

o anumită legătură cu el. Îl privi tăcută, cu gene tremurânde. „Pentru că suntem atipici amândoi! Și relația e atipică!“, replică ea fixându-l cu privirea. El nu răspunse. „Și tu ești prins! Am simțit în glasul tău când ai sunat!“, continuă ea pe același ton, privind-l printre genele lungi. Luke nu găsi niciun răspuns. Acorduri nedefinite de tăcere, cu care se obișnuiseră. Se aștepta ca el să râdă, așa cum răsese înainte, dar nu. Tăcea împreună cu ea. Prinși amândoi în același joc straniu. Fără să știe. Străina se întinse lângă el, cu capul sprijinit pe brațul lui Luke. Trăgând cu urechea la bătăile inimii lui.

Luke închise ochii. Părea că se sufocă. Toată acea apropiere, chemarea de dincolo de cuvinte. Simți pereții camerei rotindu-se amețitor, respirația gătuată în dreptul străinei cuibărite la pieptul lui. Intimitatea deveni insuportabilă. „Trebuie să pleci!“, îi spuse el îndepărtându-se brusc. „Nu pot să stau așa lângă o femeie!“ Cuvintele lui sunară ca niște pietre căzute pe asfalt. Se ridică de lângă el tristă, gânditoare. Poate dacă el ar fi insistat... Poate dacă ea nu ar fi ridicat stavile...

Se ridică și Luke din așternut, aranjându-și cămașa în oglindă. Avea o întâlnire de afaceri. „Vrei să fii englezoaică?“, o întrebă el în treacăt, urmărindu-i cu coada ochiului silueta subțire strecurându-se printre umbre. O aluzie subtilă despre care ea nu știa ce să creadă. Simți un nod în gât. Răsuflarea i se opri preț de câteva clipe. Luke era englez. Ar fi vrut să rostească un „Da“ cu toată gura, dar nu făcu decât să-și îmbrace paltonul cu mișcări ample, executate în reluare. Se apropie de ea cu pași nesiguri. Îi regreta într-un fel plecarea. „Când cobori, să

pari grăbită, să creadă lumea că vii de la o întâlnire de afaceri!“, îi spuse pe un ton vesel, încercând să destindă atmosfera. Păru că nu-l auzise. Se întoarse spre el și, ridicându-se pe vârfuri, îl sărută ușor pe buze, apoi se îndreptă spre ușă. „Pe marti?“, întrebă Luke cu glas pierit. Ea îi răspunse printr-un zâmbet pe care i-l trimise în treacăt în loc de salut.

Nu a sunat-o în ziua aceea. Nu l-a sunat nici ea. Luke avusese o zi încărcată. O ședință care se prelungise până dincolo de orele amiezii, două întâlniri de afaceri, programul de audiențe, o problemă urgentă ce-l reținuse la firmă până târziu în noapte. Își aminti de sosirea ei abia după-amiază, când, ridicându-se să închidă fereastra de la birou, urmări preț de o clipă ploaia ce cădea din înalt. Regăsi ca prin vis pletele ei pe jumătate ude lunecând printre stropii argințați. Străina îi spusese că adoră ploaia, că nu-i place să folosească umbrela. El zâmbise moale. În tinerețe, obișnuia să iasă prin ploaie împreună cu alții de vârsta lui, hoinărind pe străzi uzi până la piele. Unul din semnele tinereții este să te desprinzi de toți și de toate pentru clipe hoinare ca acelea, fără să simți apăsarea grea a timpului ce zboară răpind fără știre cei mai frumoși ani. Luke mai poposi un timp la fereastră, lăsând privirea să-i lungească odată cu ploaia peste oameni și lucruri. Mașini bară la bară oprite în trafic, claxonând în neștire. Câțiva trecători strecurați sub umbrele traversând grăbit bulevardul. Deasupra, cer plumburiu pe care norii se înghesuiau hoinari. Trotuare ude răspândind în jur miros jilav, ademenitor. Cuibărite prin copaci, păsările ciripeau fără oprire. Câte un

Pseudonim

„Drumul se deschidea tot mai mult înainte, umbrat de arbori înalți. Îi veni în minte profilul magicianului, mâinile lui acoperite cu mănuși de mătase țesând visuri de-o clipă. De-ar fi avut o baghetă care să-i schimbe viața, n-ar fi știut să o mânuiască. Ar fi inventat același univers ticsit cu mașini scumpe și case luxoase, un univers creat pentru el, cu femei iubitoare și băuturi scumpe, cu ore risipite în plăceri de duzină. S-ar fi prefăcut că era fericit – și chiar ar fi fost o vreme –, jucând aceleași cărți, alese cu grijă din joben. Le-ar fi amestecat de nenumărate ori, executând tot felul de trucuri, să-i mai treacă timpul, convins că la final avea să rămână cu cartea dorită. O carte al cărei mister ar fi zăcut ascuns în pachetul de cărți.

Prin aerul crud al dimineții zări surâsul palid și vlăguit al magicianului, ca o frunză uscată. Un surâs învins, înmuiat într-o licoare amară. Prea multe cărți, cărți care, mânuite de bagheta lui Luke, nu aveau puterea să însemne ceva. Îi lipseau necunoscutele, incertitudinile care să-i fiarbă sângele în vene. Luke se gândi la orașul pe care tocmai îl părăsise. Care-l chema cu cântecul lui curgător. Care avea să-l cheme mereu. Cartea trasă la întâmplare de destin. Surâse larg, dezvelindu-și dinții albi. Acela trebuie să fie mirajul clipei. O carte trasă la întâmplare de destin, jucată până la capăt, fără niciun gând. Fără sentimentul victoriei sau al eșecului. Plăcerea jocului. Atât. A oricărui joc.“ (Diana Lis)



www.edituradarclee.ro



9 786069 010396